

# РЕШЕНИЕ

№ 308

гр. София, 14.01.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в**  
публично заседание на 17.12.2012 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова**

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на  
прокурора Балев, като разгледа дело номер **10870** по описа за **2012** година  
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от  
Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището  
и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. А. М., гражданин на И. срещу решение № 665 от  
18.09.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски  
съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут  
на оспорвания.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваното  
решение, като издадено при съществено нарушение на  
административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и  
несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че бежанската му история  
не е разгледана задълбочено, както и че административният орган не е взел предвид  
актуалната обстановка в И.. Поддържа, че оспореното решение не е мотивирано както  
в частта относно отказа за предоставяне на статут на бежанец, така и в частта относно  
отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Иска отмяната на оспорения  
административния акт със законните последици.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС,  
представявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и за  
законосъобразност на оспореното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за  
неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От Т. А. М. е подадена молба за закрила с рег. № ЛМ – 3862 от 28.11.2011 г. на СДВНЧ Любимец, дирекция „Миграция”, изпратена на ДАБ по реда на чл. 58, ал. 4 от ЗУБ. Желанието за закрила на лицето е потвърдено и с молба вх. № 16 от 29.03.2012г. на ТЦ П., на която дата лицето е регистрирано. В регистрационния лист чужденецът е записан като Т. А. М., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И., по народност – арабин, вероизповедание – християнин, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство кандидатът за закрила е представил лична карта № 0091645 (М-5)354088, издадена на 06.06.2011 г. Чужденецът е представил и кръщелно свидетелство.

По време на проведените интервюта лицето твърди, че е пристигнал в РБ нелегално през м.11.2011 г. Посочва, че е напуснал И. заради нежеланието си да служи военната си задължителна служба. Излага твърдение, че за да не бъде член на партия БААС и да служи в народната армия, напуснал страната си и отишъл да живее в С., където се занимавал с търговия. Поддържа, че три години след падането на режима на С. Х. избягал в С. И., където останал около три години и също се занимавал с търговия. Твърди, че не е бил добре приет там, тъй като бил арабин, а там населението е кюрдско. През 2002 г. отпътувал за С. заради лошото отношение към арабите в С. И.. От месец септември 2002 г. до ноември 2011 г. работел в магазин за дрехи в [населено място], С.. Пред административния орган заявява, че през 2004 г. се завърнал в И. с надеждата, че живота се е подобрил, но след това решил отново да се върне в С.. По-късно решил да стане християнин и от 2009 г. започнал да учи в манастир С. Г. в Д.. Твърди, че поради тази причина бил заплашван многократно, но не уточнява кога. Други причини за напускане на И. не посочва. Заявява, че не е бил политически ангажиран и не е бил арестуван.

Изготвено е становище рег. № УП – 16 от 30.07.2012 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение на Т. А. М. да бъде постановен отказ от предоставянето на закрила, тъй като не са установени предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 665 от 18.09.2012 г. на председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че Т. А. М. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I

отделение, IV състав намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, считано от датата на връчването на оспореното решение, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила, с което не е възразено на кандидата за закрила да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, ако отговаря на условията по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Правилен е изводът на административния орган за липса на материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на кандидата.

Статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъществяването на преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му.

Видно от изложените по време на интервюта обстоятелства, твърденията на Т. А. М. не сочат той да изпитва основателен страх, че ще бъде преследван поради народността си или религиозната си принадлежност. От бежанския разказ не се установяват факти за наличието на заплахата за живота или свободата по причини на раса, религия, националност, политически възгледи или принадлежност към дадена социална група, която заплахата на посочените пет основания представлява "преследване" по смисъла на закона и Конвенцията (арг. т. 52 от Наръчника по процедура и критерии за определяне на статут на бежанец). По време на интервюта лицето заявява, че е получавал заплашителни писма, но не конкретизира какво е било тяхното съдържание и от кого са били изпращани, т.е. не може да се приеме, че у него е формиран основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ.

От друга страна, промяната на религиозните убеждения на лицето също не води до

извод, че същият е застрашен и неговият живот или права ще бъдат засегнати в И. поради този факт. Другите причини, заявени от кандидата за закрила имат икономически характер и остават извън приложното поле на ЗУБ. С оглед на това правилен е изводът на административния орган за липса на материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на Т. А. М..

По отношение на извода за липса на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито би бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. По отношение на първите две хипотези (чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ) в бежанската история не се съдържат твърдения за опасност от смъртно наказание или екзекуция или изтезание или друго наказание.

От последните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Позовавайки се на мотивите на решението по дело –С – 465/07 на СЕС, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно ситуацията в И., обобщена в справки с вх. № 147 от 09.01.2012 г., № 631 от 03.02.2012 г. и № 01-6336 от 28.11.2012 на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” при ДАБ цялостната ситуация в

държавата по произход на жалбоподателя не може да се определи като отговаряща на определението за въоръжен конфликт. Според наблюдателите на ситуацията в И. и в частност в Б., макар като цяло да се наблюдава подобрение на сигурността, то подобрението на състоянието на човешките права и поддържането на ред и законност е в доста тесни граници. В справките са описани различни терористични атентата, извършени на територията на [населено място], но не са налице повсеместни въоръжени нападения над цивилното население. По отношение на провинция У. не е открита друга информация за наличие на въоръжен конфликт, като е отразено, че според последния статистически доклад на ВКБООН за периода май 2010 г. – април 2011 г. са се завърнали над 1300 души като бежанци в посочената провинция. По отношение на северната провинция К., където жалбоподателят е живял близо три години, според ВКБООН районът е относително спокоен и стабилен. Съгласно доклад на Д. на САЩ за 2010 г. – в трите провинции Е., С. и Д., които са под контрола на Регионалното правителство на К., има значително по-малко съобщения за екстремистки вълнения, отколкото в други региони на страната.

С оглед на гореизложеното съдът не оспорва факта относно наличието на нестабилна обстановка в И., но този факт сам по себе си не може да обоснове предоставяне на хуманитарен статут на търсещия закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съществуващите данни за напрежение и влошена сигурност не дават основание да се приеме, че е налице системно и последователно нарушаване на човешките права. Въпреки неблагоприятната обща икономическа и хуманитарна ситуация, затрудненията, които изпитва населението, не са достигнали до минимално ниво на опасност от тежки посегателства, поради което предоставянето на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация е подходящо само ако заявителят посочи такива лични факти и обстоятелства, които при завръщането му биха го поставили в приложното поле на чл. 3 от ЕКЗПЧОС. Такива обстоятелства не са изнесени пред административния орган.

Не е приложима хипотезата на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО съобразно тълкуването, дадено от Съда на ЕС. Съществуването на заплахи следва да се счита за установено, когато от протичащия въоръжен конфликт насилието е безогледно и на толкова високо ниво, че да съществува реална опасност върнато в страната цивилно лице да претърпи твърдяните заплахи. Това условие не е налице, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало такава висока степен на опасност.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в И..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Т. А. М. следва се отхвърли като неоснователна. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. М., гражданин на И. срещу решение № 665 от

18.09.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: